

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/68/2021
Identifikačné číslo spisu: 4615208430
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4615208430.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: siblyline s.r.o., so sídlom Ondrejovova 971/30, 821 03 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 51 242 583, zastúpeného ADVOKÁT JUDr. PETER TIMKO spol. s r.o., so sídlom Pri parku 8, 941 45 Maňa, IČO: 50 528 874, proti žalovaným: 1. I. C., nar. XX. I. XXXX, bytom G. (pôvodne: I. C. - TROVIČ DDD, IČO: 36 885 011 - podnikateľský subjekt ukončil podnikateľskú činnosť ku dňu 6. februáru 2018), 2. I. C., nar. XX. V. XXXX., bytom G., obaja žalovaní zastúpení JUDr. Jozef Dudzík & JUDr. Kristína Gerová, advokátske združenie, so sídlom Škultétyho 1597/7, 955 01 Topoľčany, o náhradu škody vo výške 31 573,96 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 8. októbra 2019, č. k. 15Cob/16/2019-284, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaní 1. a 2. m a j ú n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 3. mája 2017, č. k. 6C/421/2015-172, rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 31 573,96 eur s príslušenstvom tak, že žalobu zamietol a súčasne žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 415, § 420 ods. 1 a 2, § 441, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 22 ods. 1 zákona č. 39/2007 Z. z.

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že na základe objednávky pôvodného žalobcu (Vítkovské stajne, spol. s r.o., so sídlom Vítkovce 64, 956 21 Kuzmice, IČO: 36 544 761) žalovaní v 1. a 2. rade vykonali dňa 18. septembra 2012 v areáli žalobcu ošetrovanie obilia „plynovaním“ (ďalej aj „fumigácia“), ktoré obilie slúžilo na kŕmenie koní ustajnených u pôvodného žalobcu v areáli obci T.. Práce boli vykonané oboma žalovanými v 1. a 2. rade, pričom ošetrovanie obilia sa uskutočnilo v dvoch silách umiestnených v areáli a treťou silou nachádzajúcou sa bezprostredne pri maštali, kde boli kone ustajnené a z tohto sila viedol výpusť priamo do maštale. Ošetrovanie obilia vykonali žalovaní za prítomnosti pracovníkov pôvodného žalobcu, medzi ktorými boli vo veci vypočutí ako svedkovia Ing. I. J. a I. J.. Prítomných pracovníkov žalovaní po vykonaní prác poučili o tom, že

kŕmenie ošetrovaným obilím je možné po 5 až 6 dňoch. Na kŕmenie dovtedy bolo pripravené zvlášť krmivo umiestnené na vlečke, čo bolo potvrdené i svedeckou výpoveďou Ing. I. J., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že keď v roku 2012 vykonávali žalovaní plynovanie pre pôvodného žalobcu, bol toho prítomný a boli tam prítomní i viacerí zamestnanci žalobcu, ktorí v tom čase u neho pracovali - I. J., N. E. a pán L.. Svedok ďalej vo veci uviedol, že keď ráno prišli žalovaní, tých zamestnancov žalobcu, ktorí boli na dvore, si zavolali a oboznámili ich s tým, že sa ide plynovať obilie a je tam ochranná doba, kedy sa obilie nesmie používať. Zamestnanci žalobcu dopredu vedeli, že žalovaní prídu a bol prichystaný čistý ovos, ktorý sa nestriekal (neplynoval) a ktorým sa počas ochrannej doby mali kŕmiť kone. Kŕmičovi p. N. E. spoločne s p. L. povedali, že nesmie kŕmiť ovsom z kontaminovaného sila, ale iba s tým, čo má prichystané. Svedok sa ďalej vyjadril, že mal dojem, že kŕmič koní p. N. E. inštrukciám pochopil. Svedok I. J. vo svojej výpovedi potvrdil, že bol prítomný pri tom, keď žalovaní prišli vykonať ošetrovanie. Keď prišli žalovaní, títo ich informovali, že všetko je urobené, že ovos pre kone sa nesmie brať, pričom sa to povedalo aj stajníkovi (kŕmičovi). Tiež uviedol, že silá po ošetrovaní žalovanými sám zamkol a pokiaľ ide o silo pri stajni, tam sa nachádza otvor, ktorý vedie dovnútra stajne. Sám pripravoval pred plynovaním p. N. E. "J." ovsa, pričom mu povedal, že sa ide deratizovať a z čoho má kŕmiť a že z deratizovaného sa kŕmiť nesmie. Tiež svedok uviedol, že keď odchádzali s Ing. J. domov, pán Ing. J. ešte na p. N. E. kričal, aby dával pozor a nebral z toho ošetrovaného. Na druhý deň, po príchode do zamestnania počul, že koňom je zle a pán N. E. povedal, že sa pomýlil a nabral z toho krmiva, ktoré bolo deratizované, pričom mu bolo povedané predtým, že to nemá používať a vedel o tom, že má zvlášť vymedzené krmivo na kŕmenie. Z výpovede svedka p. N. E. mal súd za preukázané, že v čase ošetrovania obilia pracoval u pôvodného žalobcu ako stajník. V zhode s výpoveďami ostatných svedkov uviedol, že prišiel k nemu kolega a povedal mu v tom zmysle, aby si dával pozor, že sa plynovalo. Večer potom kŕmil ako zvyčajne. Tiež si spomenul na to, že v tom čase bol prechladnutý, vyše týždňa nefungoval kotol, a že nič necítil. Žalovaní vo svojom vyjadrení uviedli, že fumigáciu obilia robili pre žalobcu pravidelne niekoľko rokov a žalobca bol vždy s ich prácou spokojný. V tomto prípade im pri splynovaní objektov pomáhali traja zamestnanci žalobcu, ktorí po vykonaní tejto práce boli poučení o tom, že kŕmenie z tohto zdroje môže byť až po 5 až 6 dňoch od vykonania fumigácie, miestnosť s výpusťou z tretieho sila uzamkli a na dvere osadili výstražnú tabuľku, ktorá bola označená i údajom, kto a z akého dôvodu tieto zákazy vydal. Na druhý deň po tomto ošetrovaní žalovaným volala majiteľka žalobcu p. N., že v objekte hynú kone, pričom obaja sa okamžite dostavili na miesto fumigácie a zistili, že výstražný nápis tam už nebol, dvere, ktoré mali byť ešte 6 dní zatvorené, boli otvorené dokorán a okamžite žiadali, aby bola privolaná polícia. Od pracovníkov žalobcu sa dozvedeli, že majiteľka žalobcu zakázala svojim zamestnancom, aby do areálu niekoho nepúšťali, vrátane polície a médií, ktoré sa tam už zhromažďovali, na zabránenie vstupu do objektov zatarasili vchod traktorom s vlečkou, aby sa tam nikto nemohol dostať, čím bolo zmarené vyšetrenie skutku zo strany polície. O dva dni si žalovaní p. N. opäť zavolala k sebe na byt a tam sa od nej sa dozvedeli, že škodu spôsobil kŕmič, ktorý tam istý čas pracoval, poskytovali mu iba stravu a ubytovanie, avšak po tomto incidente ho vyhнали, pričom tento človek nebol nijakým spôsobom školený a spôsobilý vykonávať ošetrovanie takých drahých zvierat. Kŕmič si chcel uľahčiť prácu, nechcelo sa mu ísť hore na vlečku a nabráť z vlečky krmivo, zliezť z vlečky a nakŕmiť zvieratá a takto kŕmiť celý týždeň, čo bolo pre neho príliš ťažké a tak pootváral prístupy k zamorenému krmivu a nakŕmil zvieratá krmivom, ktoré bolo otrávené. Pri rozhovore s nimi p. N. sa vyjadrila, že kŕmič je „obyčajný chudák“, že mu nemá čo zobrať a oni určite majú poisťku, z ktorej by mohla byť uhradená škoda na úhyne zvierat, s čím však žalovaní nesúhlasili.

1.2. V dôsledku kŕmenia koní chemicky ošetrovaným krmivom došlo k úhynu niektorých ustajnených koní u žalobcu, z uvedeného je podľa záveru súdu prvej inštancie nesporné, že k úhynu koní došlo zavinením p. N. E., ktorý kŕmil kone chemicky ošetrovaným krmivom, a ktorý bol však vopred upozornený, že došlo k plynovaniu a neobstojí teda jeho tvrdenie, že o plynovaní nič nepočul, keď sám uviedol, že u koní pracuje už od svojich 12 rokov. Z uvedeného potom vyplýva zodpovednosť pôvodného žalobcu ako zamestnávateľa p. N. E., že neurobil vhodné opatrenie na to, aby sa škode predišlo. Tvrdenie pôvodného žalobcu, ako i samotného p. N. E., že tento pociťoval stav zodpovedajúci príznakom intoxikácie okresný súd považoval za účelové. Svedok vo veci vypovedal dňa 22. februára 2017, pričom takmer po 5 rokoch si dokázal spomenúť, že bol prechladnutý, že vyše týždňa nefungoval kotol a že kvôli prechladnutiu nič necítil. Snaha pôvodného žalobcu zbaviť sa zodpovednosti svedčí podľa okresného súdu aj z predloženého odborného vyjadrenia MUDr. O. O., ktorý sa vyjadroval k prípadnej intoxikácii

napriek tomu, že táto u p. N. E. v konaní nebola preukázaná, pričom v konaní pôvodný žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že p. N. E. sa podrobil lekárskeму vyšetreniu, ktoré by potvrdilo u neho intoxikáciu. Podľa súdu prvotnou a bezprostrednou príčinou vzniku škody pôvodného žalobcu bolo práve konanie jeho zamestnanca p. N. E., ktorý porušil zákaz vyplývajúci z poučenia žalovaných v 1. a 2. rade, nekŕmiť ošetrovaným krmivom po dobu 5 až 6 dní, na čo bol p. N. E. výslovne upozornený aj Ing. I. J. a tiež p. I. J.. Preto súd žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú. Vzhľadom na úspech žalovaných v konaní, súd žalovaným priznal náhradu trov konania v plnej výške, ktoré im patria titulom trov právneho zastúpenia.

2. Proti rozsudku okresného súdu zo dňa 3. mája 2017 podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná plnú náhradu trov konania. V odôvodnení poukázal na to, že súd nesprávne vyhodnotil ústrednú právnu otázku príčinnej súvislosti, súd sa nijako nevyrovnal s argumentáciou žalobcu o tom, že právna teória aj súdna prax poznajú tzv. multikauzálne škodové udalosti a tiež osobitný druh tzv. psychologickéj kauzality, súd k nastolenej argumentácii neuviedol nič, čo by zodpovedalo právu žalobcu dostať dôkladné odpovede na všetky právne relevantné argumenty. V odvolaní žalobca ďalej uviedol, že okresný súd celkom opomenul množstvo faktorov, ktoré preukázateľne vyšli najavo počas dokazovania a ktoré bez najmenších pochybností usvedčujú žalovaných z nezákonných postupov, z opovážlivého zanedbania elementárnej prevenčnej povinnosti a ďalších lapsusov, z ktorých žiaľ ani jeden nezaujali pozornosť súdu, ako aj tvrdenie žalobcu, že súd sa bez hlbšieho záujmu odmietol zaoberať analýzou svedeckých výpovedí a z nich vyplýnutých právnych súvislostí.

3. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrili žalovaní, pričom navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a žalovaným priznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení podaného vyjadrenia poukázali na to, že napadnutý rozsudok netrpí žiadnou procesnou, ani hmotnoprávnou vadou, pre ktorú by bolo potrebné ho rušiť alebo meniť. Argumenty o tom, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci sú argumentmi všeobecnými, a všetky skutkové i právne argumenty boli súdu prednesené obidvoma sporovými stranami zreteľne a jasne, obe sporové strany týmto argumentom rozumeli, tak ako obe sporové strany musia rozumieť aj tomu, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie.

4. Krajský súd v Nitre (ďalej len ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), ako súd odvolací, uznesením zo dňa 28. februára 2018, č. k. 15Cob/116/2017-226, odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vychádzajúc z označenia účastníkov konania, medzi ktorými vznikol záväzkový vzťah je nepochybné, že v zmysle ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka tento záväzkový vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom medzi podnikateľmi, okolnosti za ktorých bol realizovaný sa týka ich podnikateľskej činnosti a z uvedeného teda vyplýva, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval na právne posúdenie uplatneného nároku na nahradenie škody ustanovenia § 415, § 420 ods. 1 a 2, § 441, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu medzi podnikateľmi upravuje ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Odvolací súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zo dňa 3. mája 2017 nebolo vecne správne odôvodnené, pričom na odôvodnenie tohto rozhodnutia nebol aplikovaný príslušný právny predpis. Došlo teda k nesprávnemu procesnému postupu a preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p. zrušil a súčasne podľa ust. § 391 ods. 1 C. s. p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom mal súd prvej inštancie opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok, o ktorom opätovne rozhodnúť, avšak s aplikáciou ustanovení o náhrade škody podľa Obchodného zákonníka.

5. Okresný súd uznesením zo dňa 4. septembra 2018, č. k. 6C/421/2015-237, pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný žalobca Vítkovské stajne, spol. s r.o., so sídlom Vítkovce 64, 956 21 Kuzmice, IČO: 36 544 761 a na jeho miesto vstúpil siblyline s.r.o., obchodná spoločnosť, so sídlom Ondrejovova 971/30, 821 03 Bratislava, IČO: 51 242 583, a to z titulu postúpenia pohľadávky voči žalovaným vo výške 31 573,96eur, na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. júna 2018 medzi pôvodným

žalobcom a spoločnosťou sibylline, s.r.o.

6. Súd prvej inštancie svojím v poradí druhým rozsudkom zo dňa 31. októbra 2018, č. k. 6C/421/2015-245, opätovne žalobu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal právo na náhradu trov konania v plnej výške. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že je nesporné, že k úhynu koní došlo zavinením kŕmiča/stajníka p. N. E., ktorý kŕmil kone chemicky ošetrovaným krmivom, ktorý bol však vopred upozornený, že došlo k plynovaniu a neobstojí jeho tvrdenie, že o plynovaní nič nepočul, keď sám uviedol, že u koní pracuje už od svojich 12 rokov. Z uvedeného teda vyplýva zodpovednosť pôvodného žalobcu ako zamestnávateľa N. E., že neurobil vhodné opatrenie na to, aby sa škode predišlo. Tvrdenie pôvodného žalobcu, ako i samotného p. N. E., že tento pociťoval stav zodpovedajúci príznakom intoxikácie súd považoval za účelové. Svedok vo veci vypovedal dňa 22. februára 2017, pričom takmer po 5 rokoch si dokázal spomenúť, že bol prechladnutý, že vyše týždňa nefungoval kotol a že kvôli prechladnutiu nič necítil. Snaha pôvodného žalobcu zbaviť sa zodpovednosti svedčí aj z predloženého odborného vyjadrenia MUDr. O. O., ktorý sa vyjadroval k prípadnej intoxikácii napriek tomu, že táto u p. N. E. v konaní nebola preukázaná, pričom v konaní pôvodný žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že N. E. sa podrobil lekárskeму vyšetreniu, ktoré by potvrdilo u neho intoxikáciu. Podľa okresného súdu prvotnou a bezprostrednou príčinou vzniku škody pôvodného žalobcu bolo práve konanie jeho zamestnanca, ktorý porušil zákaz vyplývajúci z poučenia žalovaných v 1. a 2. rade, nekŕmiť ošetrovaným krmivom po dobu 5 až 6 dní, na čo bol p. N. E. výslovne upozornený zamestnancami žalobcu Ing. I. J. a tiež p. I. J., preto súd žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú.

7. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 8. októbra 2019, č. k. 15Cob/16/2019-284, v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s odvolaním napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý správne zistil skutkový stav, urobil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a odvolací súd naň v podrobnostiach odkázal.

7.1. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvoinstančného súdu i v spojení s odvolacími dôvodmi považoval odvolací súd za potrebné uviesť, že zo strany žalobcu bolo potrebné preukázať dôvodnosť žaloby o náhradu škody vo vzťahu k preukázaniu porušenia povinnosti žalovanými a súvislosť s vzniknutou škodou na strane žalobcu. Obchodný zákonník obsahuje všeobecnú úpravu záväzku k náhrade škody v ust. § 373 až § 386. Táto úprava sa použije v prípadoch spôsobenia škody porušením povinnosti zo záväzku, ktorý sa spravuje Obchodným zákonníkom. Nemožno mať podľa krajského súdu preto výhrady, ak súd prvej inštancie v súlade s názorom odvolacieho súdu uvedeným v zrušujúcom uznesení č. k. 15Cob/116/2017-226 zo dňa 28. februára 2018 napadnutým rozhodnutím posúdil nárok na náhradu škody po právnej stránke správne a je nevyhnutné zdôrazniť to, že z pohľadu vyhodnotenia dôkazov a zisteného skutkového stavu bol už prvý zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie náležite odôvodnený. Odvolací súd zdôraznil, že pre vznik nároku na náhradu škody podľa Obchodného zákonníka je potrebné, aby boli kumulatívne splnené základné predpoklady, a to porušenie právnej povinnosti, skutočný vznik škody i príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

7.2. Na základe týchto skutočností krajský súd uzavrel, že žalovaní by mohli byť povinní žalobcovi zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu z titulu náhrady škody len vtedy, ak by žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu porušenia povinnosti žalovaných, ako aj vo vzťahu k príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou na strane žalobcu. Splnenie podmienky preukázateľne vzniknutej škody bolo v konaní nesporné. Odvolací súd súhlasil so súdom prvej inštancie, ktorý nevzhliadol splnenie všetkých zákonných predpokladov na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v predmetnej veci a skonštatoval, že žalobca nedokázal preukázať porušenie povinností na strane žalovaných a príčinnú súvislosť s vzniknutou škodou spočívajúcou v úhynoch otrávených koní. Z vykonaného dokazovania vyplynulo presne to, čo uviedol súd prvej inštancie už vo svojom prvom rozsudku, a síce že prvotnou a bezprostrednou príčinou vzniku škody pôvodného žalobcu bolo práve konanie jeho zamestnanca, ktorý porušil zákaz kŕmiť kone ošetrovaným krmivom, vyplývajúci z poučenia žalovaných a na ktorý bol výslovne upozornený Ing. I. J. a p. I. J.. Podľa výsledkov dokazovania tak podľa odvolacieho súdu možno spoľahlivo konštatovať, že medzi vzniknutou škodou - úhynom koní a nepreukázaným

porušením povinnosti žalovaných, ani nemohla existovať priama príčinná súvislosť. Príčinná súvislosť so vzniknutou škodou na strane žalobcu má svoj pôvod v nezodpovednom konaní osoby, ktorú žalobca poveril starostlivosťou o kone, a ktorá ako to z vykonaného dokazovania vyplynulo, konala v rozpore s pokynmi žalovanými riadne oznámenými, ktorých ak by sa osoba krmíaca kone držala, k škode na strane žalobcu by nebolo došlo. Odvolací súd v zhrňujúcom závere uviedol, že žalobca nesplnil svoju dôkaznú povinnosť a nepreukázal žalobou uplatnený nárok, vzhľadom ku komplexne zhodnotenému dokazovaniu, ktoré prebehlo pred súdom prvej inštancie, a preto nebolo možné sa stotožniť s odvolacou argumentáciou žalobcu. K povinnosti tvrdenia účastníka súdneho konania má priamu väzbu dôkazná povinnosť, žalobca svoje tvrdenia o vzniku škodovej udalosti so všetkými jej právnymi predpokladmi vyžadovanými v súvislosti s uplatneným nárokom nepreukázal, a preto pokiaľ okresný súd žalobu žalobcu zamietol, tak jeho rozhodnutie bolo vecne správne a odvolacím súdom vo vyvolanom odvolacom konaní potvrdené podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“).

8. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ a ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

9. Dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľ podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. založil na tvrdení, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sú zmätočné a nepreskúmateľné, nakoľko súdy sa evidentne vyhli vyhodnoteniu žalobcovej argumentácie, ktorá nie je marginálna, ale má význam z hľadiska spravodlivého rozsúdenia veci a spadá do kategórie právne významných. Žalobca tvrdí, že podrobne a vytrvalo prednášal svoju argumentáciu, ku ktorej nenašiel v rozhodnutiach žiadnu reakciu.

9.1. Dovolateľ tvrdí, že zažalovaná výška škody nebola od žalovaných rozporovaná, spornou bola len otázka porušenia právnej povinnosti a otázka príčinnej súvislosti, pričom podľa žalobcu obidva právne aspekty jasne vyplývajú zo spisu, boli dôkazne preukázané, ale súdy nechceli tieto aspekty vidieť.

9.2. Zmätočnosť napadnutých rozsudkov žalobca vidí v tom aspekte, že odvolací súd v prvej odvolacej fáze zrušil pôvodný prvoinštančný rozsudok, z dôvodu potreby posúdenia veci podľa Obchodného zákonníka, doposiaľ však odvolací súd nevysvetlil, z akých dôvodov má byť Obchodný zákonník aplikovaný aj na žalovaného v 2. rade, ktorý v súdenom prípade vystupuje ako fyzická osoba - nie podnikateľ.

9.3. Dovolateľ vytýka okresnému, i odvolaciemu súdu, že odmietli dôkladne vyhodnotiť dôkazne preukázaný vplyv výparov z fumigačného prípravku na ľudský úsudok p. E. a nespravodlivo ignorovali svedecký záver krmíča N. E..

10. V dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľ podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolateľ namietá, že odvolací súd a súd prvej inštancie sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v otázke príčinnej súvislosti, keď túto zredukovali iba na schematickú šablónu jediná príčina - jediný následok. Dovolateľ tvrdí, že oba súdy ignorovali právnu konštrukciu multikauzálnych škodových udalostí, nielenže neuviedli, prečo by takáto právna konštrukcia nemala a nemohla platiť v súdnej veci, ale tejto téme sa napriek opakovanej argumentácii žalobcu nijako nevenovali.

10.1. Žalobca vo svojom dovolaní tvrdiacom nesprávne právne posúdenie súdov oboch inštancií cituje s monografiou Prof. JUDr. E. B., DrSc. - Prevencia a zodpovednosť a publikácie S. K. - Kauzalita v civilnom práve (konštrukcia multikauzálnych škodových udalostí), namietajúc, že skutkové okolnosti vyplývajúce zo súdneho spisu vedú k záveru, že typ psychologickéj kauzality treba aplikovať na súdenú vec, nakoľko táto je spojená s porušením prevencie. Svoju argumentáciu opiera o rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 24. mája 2001, sp. zn. 25Cdo/1946/2000 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 27/1977, ktorú súdnu prax súdy nevzali do úvahy a neaplikovali na súdenú vec.

10.2. Dovolateľ ďalej namietá, že súdy odmietli dôkladne vyhodnotiť zo spisu vyplývajúce hrubé zanedbanie prevenčnej povinnosti žalovaných a mieru vplyvu tohto zanedbania na škodový následok z pohľadu psychologickéj kauzality a ani len neuvažovali o príp. spoluzodpovednosti strán sporu a

repartícii náhrady škody. Svoju argumentáciu opäť opiera o rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, a to sp. zn. 25Cdo/1369/2006 a 25Cdo/1427/2001.

11. Z dôvodov vyššie uvedených dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 8. októbra 2019, č. k. 15Cob/16/2019-284, a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalovaní vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedli, že s rozhodnutím odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie sa stotožňujú, namietli, že dovolateľ nenaplnil podmienky prípustnosti svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. ani ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., iba zrecykloval svoje predošlé podania, a navrhli dovolaciemu súdu dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť. Zdôraznili skutočnosť, že žalobca žiada o vyvodenie zodpovednosti voči žalovaným, avšak nijako sa nevyjadril k svojej povinnosti vo vzťahu k zamestnancom, na čo poukázal i súd prvej inštancie.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

14. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

15. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

16. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

17. Podľa dovolateľa sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd riadne a presvedčivo nevysporiadali so zásadnou argumentáciou žalobcu, predostretou v konaní, namieta hodnotenie dôkazov zo strany súdov oboch inštancií, tvrdí, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sú zmätočné a nepreskúmateľné, nakoľko súdy sa evidentne vyhli vyhodnoteniu žalobcovej argumentácie, ktorá nie má význam z hľadiska spravodlivého rozsúdenia veci a spadá do kategórie právne významných. Žalobca tvrdí, že podrobne a vytrvalo prednášal svoju argumentáciu, ku ktorej nenašiel v rozhodnutiach žiadnu reakciu.

17.1. Dovolateľ tvrdí, že zažalovaná výška škody nebola od žalovaných rozporovaná, spornou bola len otázka porušenia právnej povinnosti a otázka príčinnej súvislosti, pričom podľa žalobcu obidva právne aspekty jasne vyplývajú zo spisu, boli dôkazne preukázané, ale súdy nechceli tieto aspekty vidieť.

17.2. Zmätočnosť napadnutých rozsudkov žalobca vidí v tom aspekte, že odvolací súd v prvej odvolacej fáze zrušil pôvodný prvoinštančný rozsudok, z dôvodu potreby posúdenia veci podľa Obchodného

zákonníka, doposiaľ však odvolací súd nevysvetlil, z akých dôvodov má byť Obchodný zákonník aplikovaný aj na žalovaného v 2. rade, ktorý v súdenom prípade vystupuje ako fyzická osoba - nie podnikateľ.

17.3. Dovolateľ tvrdí, že oba súde ignorovali právnu konštrukciu multikauzálnych škodových udalostí, nielenže neuviedli, prečo by takáto právna konštrukcia nemala a nemohla platiť v súdnej veci, ale tejto téme sa napriek opakovanej argumentácii žalobcu nijako nevenovali.

17.4. Dovolateľ ďalej namieta, že súde odmietli dôkladne vyhodnotiť zo spisu vyplývajúce hrubé zanedbanie prevenčnej povinnosti žalovaných a mieru vplyvu tohto zanedbania na škodový následok. Ako konkrétne aspekty zanedbania prevenčnej povinnosti dovolateľ uviedol nelegálny výkon činnosti žalovaného v 2. rade, absenciu výstražných plagátov v zmysle návodu na použitie fumigačného prípravku EkoPhos - ALP, žiadne mechanické zabezpečenie krmného sila, voľne pohodené zvyšky fumigačného prípravku, ignoranciu povinnosti urobiť verejnú ohlášku fumigácie, obsahovo a personálne nedbalé poučenie.

17.5. Dovolateľ vytýka okresnému i odvolaciemu súdu, že odmietli dôkladne vyhodnotiť dôkazne preukázaný vplyv výparov z fumigačného prípravku na ľudský úsudok p. E. a nespravodlivo ignorovali svedecký záver krmíča N. E. o tom, že ak by bol poučený zo strany žalovaných a videl by výstražný plagát, nepodal by koňom otrávené krmivo, nikdy nepočul o ošetrovaní krmiva fumigáciou, nebol pri nej prítomný, nikdy sa nepriznal, že je na vine ohľadom úhynu koní, žalobca ako zamestnávateľ bol s jeho prácou spokojný a nikdy počas svojej pracovnej kariéry pri koňoch nepodal zvieratám jedovaté krmivo z hrubej nedbanlivosti, tobôž úmyselne.

18. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

20. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

21. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom.

Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

23. K podľa dovolateľa nepresvedčivému odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nedalo dostatočne presvedčivú a jasnú odpoveď na všetky podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, dovolací súd uvádza nasledovné:

24. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu.

25. K námietke dovolateľa, že súdy oboch inštancií sa vo svojom odôvodnení nedostatočne zaoberali jeho argumentáciou, ignorovali ním namietanú právnu konštrukciu multikauzálnych škodových udalostí, neuviedli, prečo by takáto právna konštrukcia nemala a nemohla platiť v súdnej veci, a nedostatočne sa zaoberali otázkou zanedbania prevenčnej povinnosti žalovaných a miery vplyvu tohto zanedbania na škodový následok, dovolací súd uvádza, že z rozhodnutí súdov je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu. Dopodrobna popísal konanie pred súdom prvého stupňa, obsah odvolania a poskytol vyčerpávajúcu odpoveď na dôvodnosť otázky stotožnenia sa s rozhodnutím prvostupňového súdu. Z priebehu dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že k úhynu koní došlo zavinením p. N. E., ktorý krmil kone chemicky ošetrovaným krmivom, ktorý bol na to vopred upozornený a neobstalo jeho tvrdenie, že o plynovaní nič nevedel, nakoľko ako vyplýva z rozhodnutia okresného súdu (na č. l. 253), ako aj svedeckej výpovede p. I. J. na pojednávaní zo dňa 15. júna 2016 (č. l. 45 spisu): „N. E. povedal, že sa pomýlil a nabral z toho krmiva, čo bolo deratizované. Pritom mu bolo povedané predtým, že to nemá používať.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že p. N. E. jednoznačne vedel o chemickej kontaminácii krmiva a i keď to z odôvodnenia rozhodnutí súdov explicitne nevyplýva, je podľa dovolacieho súdu jednoznačné, že súdy sa dostatočne zaoberali otázkou tvrdeného zanedbania prevenčnej povinnosti žalovaných a mierou vplyvu tohto zanedbania na škodový následok, keď dospeli k jednoznačnému záveru, že z okolností, že to bol práve a jedine žalobca, ktorý zanedbal svoju povinnosť a neurobil vhodné opatrenia na to, aby sa škode predišlo, vyplýva jeho zodpovednosť za škodu, ergo bezprostrednou príčinou vzniku škody pôvodného žalobcu bolo práve konanie jeho zamestnanca, ktorý porušil zákaz vyplývajúci z poučenia žalovaných v 1. a 2. rade, ktorý mu bol reprodukován prostredníctvom Ing. I. J. a p. I. J.. Dovolací súd súhlasí so záverom odvolacieho súdu uvedeného v bode 11. odôvodnenia jeho rozhodnutia, kde poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005, v zmysle ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinstančného rozhodnutia, ktoré súd preskúmava. Ostáva bez

právneho významu pre vec dovolateľom namietaná absencia použitia právnej konštrukcie multikauzálnych škodových udalostí zo strany súdov oboch inštancií, keď i z bodu 13. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva jednoznačný záver, že prvotnou a bezprostrednou príčinou vzniku škody pôvodného žalobcu bolo práve konanie jeho zamestnanca a možno spoľahlivo skonštatovať, že medzi vzniknutou škodou a nepreukázaným porušením povinnosti žalovaných, ani nemohla existovať príčinná súvislosť.

26. K žalobcom tvrdenej zmätočnosti napadnutých rozsudkov v tom aspekte, že odvolací súd v prvej odvolacej fáze zrušil pôvodný prvoinštančný rozsudok, z dôvodu potreby posúdenia veci podľa Obchodného zákonníka, doposiaľ však odvolací súd nevysvetlil, z akých dôvodov má byť Obchodný zákonník aplikovaný aj na žalovaného v 2. rade, ktorý v súdnom prípade vystupuje ako fyzická osoba - nie podnikateľ, dovolací súd uvádza, že v danom prípade sa jedná o argumentáciu novú, teda novotu (t. j. nový prostriedok procesnej obrany), ktorú žalobca nijako nevymedzil v odvolaní, zdôrazňujúc fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 C. s. p.).

27. Pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu konštatuje, že predmetná námietka nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. automaticky v každom jednom prípade, keď sa neúspešná strana nestotožní s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie). Naopak k posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup a rovnako tak platí, že nie je možné posudzovať odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu izolovane, ale v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok. Uvedené platí osobitne v prípadoch, ak odvolací súd pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie postupuje podľa § 387 ods. 2 C. s. p.

27.1. Prípustnosť dovolania na základe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia môže byť daná v prípadoch, ak odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožní strane v dovolaní uplatniť dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., t. j. namietat nesprávne právne posúdenie veci (rovnako aj 3Obdo/42/2019); ak odvolací súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (vid' aj 3Obdo/72/2016 a 3Obdo/10/2017), alebo ak sa odvolací súd nevysporiada so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania (vid' aj 3Obdo/93/2019).

27.2. V rozhodovanom spore podľa názoru dovolacieho súdu nešlo o žiadnu z výnimiek uvedených vyššie, ktorá by mohla založiť prípustnosť dovolania, keďže ani samotný dovolateľ neuviedol, akým vyššie uvedeným spôsobom malo byť zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces tvrdeným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

27.3. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že práv na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

28. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody smerujúce k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie.

29. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobcu, že odvolací súd (súd prvej inštancie) svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

30. Dovolací súd obiter dictum zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

31. K námietke žalovaného o nesprávnom vyhodnotení dôkazov dovolací uvádza nasledovné:

32. Podľa dovolateľa sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd riadne a presvedčivo nevysporiadali so zásadnou argumentáciou žalobcu, predostretou v konaní a nesprávne vyhodnotili dôkazy k otázke porušenia právnej povinnosti a otázke príčinnej súvislosti, pričom podľa žalobcu obidva právne aspekty jasne vyplývajú zo spisu, boli dôkazne preukázané, ale súdy nechceli tieto aspekty vidieť. Rovnako vytýka okresnému, i odvolaciemu súdu, že odmietli dôkladne vyhodnotiť dôkazne preukázaný vplyv výparov z fumigačného prípravku na ľudský úsudok p. E. a nespravodlivo ignorovali svedecký záver krmíča p. N. E. o tom, že ak by bol poučený zo strany žalovaných a videl by výstražný plagát, nepodal by koňom otrávené krmivo, nikdy nepočul o ošetrovaní krmiva fumigáciou, nebol pri nej prítomný, nikdy sa nepriznal, že je na vine ohľadom úhynu koní, žalobca ako zamestnávateľ bol s jeho prácou spokojný a nikdy počas svojej pracovnej kariéry pri koňoch nepodal zvieratám jedovaté krmivo z hrubej nedbanlivosti, tobôž úmyselne.

33. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je dovolacia námietka žalobcu týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá.

34. V tejto súvislosti najvyšší súd ešte pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

35. Na predmetných záveroch zotrúva rozhodujúci senát dovolacieho súdu aj v predmetnej veci a nevidí žiadny rozumný dôvod, aby sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu odklonil. Konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p..

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

36. Žalobca odvodzujúci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. namieta, že odvolací súd a súd prvej inštancie sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke príčinnej súvislosti, keď túto zredukovali iba na schematickú šablónu jediná príčina - jediný následok. Dovolateľ tvrdí, že oba súdy ignorovali právnu konštrukciu multikauzálnych škodových udalostí, nielenže neuviedli, prečo by takáto právna konštrukcia nemala a nemohla platiť v súdnej veci, ale tejto téme sa napriek opakovanej argumentácii žalobcu nijako nevenovali.

36.1. Žalobca vo svojom dovolaní tvrdiacom nesprávne právne posúdenie súdov oboch inštancií cituje s monografie Prof. JUDr. E. B., DrSc. - Prevencia a zodpovednosť a publikácie S. K. - Kauzalita v civilním právu (konštrukcia multikauzálnych škodových udalostí), namietajúc, že skutkové okolnosti vyplývajúce zo súdneho spisu vedú k záveru, že typ psychologickéj kauzality treba aplikovať na súdnu vec, nakoľko táto je spojená s porušením prevencie. Svoju argumentáciu opiera o rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1946/2000, 25Cdo/1369/2006 a 25Cdo/1427/2001 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 27/1977, ktorú súdnu prax súdy nevzali do úvahy a neaplikovali na súdnu vec.

37. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C. s. p. v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

38. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

39. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania opiera o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 C. s. p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

40. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť (a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

41. Dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke odklonu súdov

oboch inštancií od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke príčinnej súvislosti, keď túto zredukovali iba na schematickú šablónu jediná príčina - jediný následok. Namietajú, že oba sudy v odôvodneniach svojich rozhodnutí odignorovali právnu konštrukciu multikauzálnych škodových udalostí, a napriek opakovanej argumentácii žalobcu sa tejto nijako nevenovali. Tvrdí, že skutkové okolnosti vyplývajúce zo súdneho spisu vedú k záveru, že typ psychologickéj kauzality treba aplikovať na súdnu vec, nakoľko táto je spojená s porušením prevencie. Svoju argumentáciu opiera o rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1946/2000, 25Cdo/1369/2006 a 25Cdo/1427/2001 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 27/1977, ktorú súdnu prax sudy nevzali do úvahy a neaplikovali na súdnu vec.

41.1. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že dovolateľom nastolená otázka povinnosti odvolacieho súdu posúdiť právnu konštrukciu multikauzálnych škodových udalostí, prípadne aplikácie psychologickéj kauzality na predmetnú vec, je nie len neopodstatneným tvrdením, ale predovšetkým nespĺňa kritérium vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 432 C. s. p. V danom prípade sa nejedná sa o otázku právnu, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ani o nesprávne právne posúdenie veci v rozhodnutí odvolacieho súdu. Dovolateľom namietaná nesprávnosť, môže byť nanajvyššie označená ako (ním tvrdená) vada v procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorú namietal v úvode svojho dovolania, prípustnosť ktorého odvodzoval z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. a s ktorou sa dovolací súd vo svojom rozhodnutí už vysporiadal (viď vyššie) a napriek skutočnosti, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže byť v určitých špecifických prípadoch vyhodnotená ako vada zmatečnosti v zmysle ust. § 420 C. s. p., uvedené nemožno stotožniť s nesprávnym právnym posúdením veci súdom podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Dovolateľ v podanom dovolaní namietajú nespokojnosť s vyvedením nesprávnych právnych záverov zo skutkových zistení.

42. V neposlednom rade dovolací súd pripomína, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018, sp. zn. 6Cdo/29/2017, publikovaného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018, pod číslom 71., do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Z uvedeného je zrejmé, že za ustálenú rozhodovacie prax dovolacieho súdu sa nepovažujú rozhodnutia českého najvyššieho súdu a slovenského najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho a z tohto dôvodu na dovolateľom uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1946/2000, 25Cdo/1369/2006 a 25Cdo/1427/2001 dovolací súd neprihliadol.

43. Najvyšší súd obiter dictum uvádza, že ani dovolateľom uvedené rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. R 27/1977 nie je pre vec relevantné, nakoľko vychádza z odlišného posúdenia skutkového stavu. Nevynímajúc uvedené, ak by aj dovolací súd pripustil, že žalovaným citovaný úryvok z predmetného rozhodnutia dovolacieho súdu („...„Pokiaľ žalovaný zveril vedenie odcudzeného motorového vozidla opitej osobe, ktorá s vozidlom havarovala, takéto konanie žalovaného už samo osebe zakladá príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody...“) by mohol byť použiteľný v danej veci, bol to v tomto prípade práve a jedine žalobca (nie žalovaní), ktorý zveril kŕmenie koní svojmu zamestnancovi, ktorý následne kone nakŕmil kontaminovaným krmivom, a teda konanie žalobcu založilo príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a následným vznikom škody.

44. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedeného záverom uvádza, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je procesne daná, preto dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

45. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. odmietol.

46. O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

47. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.